

Kapitlet
OM EVIGHETENS TEMPEL OCH
ANDENS VÄRLD
i
BOKEN OM LIVET EFTER DETTA
av
Bô Yin Râ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

Om evighetens tempel och andens värld

Vi som här på jorden delar jordens liv med er samtidigt som vi är här för att upplysa er om *anden*, vi lever sannerligen i en *annan* värld än ni, fastän även vi står tryggt med fötterna på jorden.

Det kan kanske synas som om vi vore fjärran från er och ändå kan ingen vara närmare er än vi.

Visserligen lever vi inte bara i *er* värld utan också i den rena, verkliga *andens* eviga värld, men även er värld *genomtränges* av andens eviga värld — liksom en svamp som växer i havet genomtränges av havsvattnet. . .

Naturligtvis kan ni inte uppfatta den rena, verkliga andliga världen i vilken vi *andligen* lever med hjälp av era *jordesinnen*.

Ni måste först bli *i stånd* att förnimma på *andligt* sätt, om ni vill *uppleva* något andligt!

Och om det lyckas måste ni först *ta er över* alla *lägre* andliga världar innan ni anländer till det *inre* rike från vilket informationen kommer som når er här. . .

Många av er söker oss och tror, att de helt enkelt skulle kunna bli andligen *förenade med oss* bara genom att söka upp de orter där vi som människor vistas här på jorden. . . Men även om de verkligen

skulle *finna* oss här, har de inte alls kommit oss ”närmare”. —

De ser endast vår jordiska kropp, hör vår jordiska röst och iakttar på sin höjd det allra yttersta av vårt utåtvända jordeliv.

Vårt ”*tempel*” kan de dock *inte* beträda, ty det ligger på den *andliga* sidan av den ursprungliga världen och *inte* exempelvis på ”Himalajas slutningar”.

Där, i dolda ödemarker vid de högsta bergen på jorden, lever dock sedan urtidsdagar alltid några av våra bröder av den samtida generationen: — män som höjt sig över all storhet som kan nås på jorden och nu framhärdar i otillgänglig avskildhet för att förhindra igenväxandet av den stig, som måste vara framkomlig för oss andra, som verkar i världen, om vi skall kunna fullgöra den uppgift som blivit oss förelagd. . .

Under årtusenden har vi byggt på vårt andliga tempel, och ständigt bygger vi vidare utan att någonsin få templet helt färdigt.

Varje århundrade infogar vi nya kapell och altaren, nya pelare och kolonner — i en andligt fastställd rytm och enligt den styrande, visa plan som vilar i templets grundvalar.

Alla era tempel och altaren på jorden är blott *spegelbilder* av detta andligt gestaltade tempel.

Mer eller mindre klart — mer eller mindre förvrängt — kan man i alla dess jordiska återspeglingar urskilja vad de gamla byggmästarna anande uppfattade och, såvida de var sanna *konstnärer*, med stor intuition skådade i fråga om de riktiga måtten och utsmyckningen hos vårt majestätiska *evighetstempel*. —

Detta tempel är inte alls ett *tankens* verk, och jag talar här inte alls bara *symboliskt*!

Snarare är det ett evigt andesinnligt iakttagbart byggnadsverk av andlig substans och uppfattas av *andligt* förnimmande väsen som en fast byggnad, så som templen och de himmelshöga domerna på jorden uppfattas av er. . .

I den andliga världen uppfattas allt lika ”gripbart” och ”verkligt” som i de fysiska sinnenas värld, och ni har duktat under för en grov villfarelse, om ni tror, att bara vaga drömbilder står att finna här! —

Här är det inte fråga om visioner, hallucinationer eller andra självskapade föreställningsbilder och inte heller om bildformade erfarenhetsrön som dyker upp från undermedvetna regioner! —

Det som iakttages med de *andliga* sinnen är ”objektivt” närvarande i *lika hög* grad som det som *jordekroppens fysiska* sinnen förmår iakttaga. Av denna anledning motsvarar det *ande-sinnligt* iakttagna ända upp till de *högsta* graderna av andlig självgestaltning ”objektivt” fullkomligt den fysiskt-sinnliga åskådningsvärldens former, om än i en av det andliga betingad omformning. —

Även i den *andliga* världen finns ”länder och hav”, djupa klyftor och höga berg, alptoppar betäckta med evig snö och vidsträckta stilla dalar fyllda av frid och behag. . .

Den som tycker detta låter ”alltför jordiskt”, han måste göra klart för sig, att även hans *fysiskt-sinnliga* iakttagelser här på jorden bara är resultatet av bestämda *intryck*, som åstadkommes med yttre medel. Han måste också beakta att det här alltid bara är fråga om fysiskt-sinnligt iakttagbara verkningar av vissa *energier*, och att vi således med alla *beteckningar*, som vi ger tingen, strängt taget bara *fixerar* vissa *komplex av stereotyp iakttagbara intryck*. — Om till exempel ögat får intrycket *vit*, handen känner *kyla* och *en viss konsistens* hos den vidrörda substansen och örat får intrycket av ett *knarrande ljud*, när någon trampar på substansen i fråga, betecknar vi detta komplex av iakttagelser som ”snö” (många andra iakttagelser tillkommer naturligtvis, såsom exempelvis att substansen kan smältas med lätthet och att de

enskilda "flingorna" har kristallform).

För att den *fysiskt*-sinnliga förmimmelsen av detta komplex av intryck skall framkallas är förvisso en *fysikalisk* inverkan nödvändig. Samma intrycks-komplex kan förnimmas med *andliga* sinnen, förut-satt att *andliga* energier förenar sig till samma intrycksalstring. — —

Även på den *andliga* sidan av den ursprungliga världen finns det "rum och tid", "orsak och verkan", även om vi står i ett väsentligt annat *förhållande* till allt detta än vi är vana vid på jorden i det fysiskt-sinnliga livet. —

Allt som uppleves här i den *andliga* världen är av samma *realitet* som tingen i den med *fysiska* sinnen iakttagbara världen men kan blott komma till *medvetande* på *andligt* sätt. .

Det som iakttages på sådant sätt är inte heller *lokaliserat fjärran* från den fysiska världen, men det är *inte* längre underställt lagarna som är verksamma i den fysiska fenomenvärlden. —

Verkande *vilja* kommer sådant att växa fram i det andliga som skall stå oss till tjänst i den andliga kroppen, och samma vilja skördar den mogna frukten utan möda.

Det finns dock inte några *djur* på den andliga världens område som det här är tal om, fastän djuruppenbarelsens rena *formvärld* inte saknas här heller.

Men allt som hos jordemänniskan hör till "*djuret*" har här förlorat sin *makt* över oss liksom allt *fientligt*, som möter oss på jorden i djurets skepnad.

Det som i det andliga uppenbarar sig för oss i former, som i högsta skönhet *motsvarar* formerna hos *djuren* på jorden, har *inte det minsta* med *djurnaturen* att göra, sådan som den visar sig i djurformer för oss på jorden. . .

På jorden *avnjuter* en del människor djurkött för att *livnära sig*, medan andra *undviker* det — men här i det *ande-sinnliga* livet finns inga andra "rätter" än de andliga ekvivalenterna till de jordiska *växtfrukterna* och de jordiska skapelserna *vin* och *bröd*.

(Det är väl knappast nödvändigt att påpeka, att det här är fråga om "bröd" som bakats utan ugn och om "vin" som sannerligen inte "berusar". . .)

"Mat" och "dryck" är också på den *andliga* sidan av den ursprungliga världen de *andesinnliga formerna för kraftförnyelse*, liksom det finns ett tillstånd av vederkvickelse i det andliga livet som kan liknas

vid den sunda sömnen hos en uttröttad jordemänniska.

Då emellertid ”mat” och ”dryck” i det andliga är *alster* av viljans kraft, så är också deras *verkan* bara en förvandling av denna kraft till andekroppsliga element, och därigenom undgår andekroppen all den utsöndring som hör till djuren på jorden.

Allt detta förefaller säkerligen många av er alltför ”sinnligt”, alltför likt livet på jorden, för att ni skall vara villiga att acceptera det.

Ni glömmer då, att det även på jorden är så att allt som uppfattas med sinnesorganen bara är en ”symbol” för ett förlopp, som är *ofattbart* för sinnena. —

Allt liv i det *fysiskt-sinnliga* liksom i det *andliga* kosmos yttrar sig såsom *rörelse*.

Och all rörelse alstrar *form*.

Då *allt liv alltid* är *ett och samma liv*, så är också all *form*: den mot samma *rörelse* svarande *symbolen* i alltets *alla* åskådningsregioner. —

Ett andens rike sådant som *ni* föreställer er det i *fantasin* och som man sedan årtusenden ständigt *lärt* er föreställa er det — *utan* former och *utan* igenkän-

ningstecken — finns det *ingenstans*, såvida man inte nöjer sig med de ogripbara dimriken som i många *huvuden* gäller som "verklighet".

Den "oformade gudomens gestaltlösa hav", som mystikerna talar om, är *över all* tillvaro, och en gång förlorad i detta hav skulle ni aldrig mer kunna återfinna er.

Från detta har ni *utgått* för att bli *gestalt* och *uttryck för er vilja*, och det som en gång överlämnat er till *individuellt* formande måste evigt stöta bort och slunga tillbaka ut i alltet var och en som ville återvända, om *det var möjligt* att återvända till detta obegränsade urflöde. — —

Fjärran från detta urflöde är de stackars drömmare, som i sitt undermedvetna funnit ett fördolt erfarenhetsgods från avlägsna förfäder och återupplivat deras *oförmåga* till *individuell* självupplevelse som en förment "gudsupplevelse". . .

Den andliga åskådningens innersta ljusvärld, från vilken våra upplysningar kommer, är förvisso vad gäller *utformningen* ett verk av *alla*, som förmår uppleva denna andevärld, och ändå gestaltar varje enskild här sitt *eget* liv.

När viljan verkar i *gemenskap* eftersträvar varje enskild vilja här *samma* utformning.

Den enskilda viljan skapar dock *inom* vår gemenskap *åt sig själv* sitt *eget* liv, som inte stör någon *annan* enskild vilja och aldrig kan *upplevas* av någon *annan* enskild vilja, utom som en följd av ömsesidigt *genomträngande*.

Även om hela den *andligt-sinnliga* världsgestaltningen uppfattas som en "*reell*" värld på samma sätt som de *fysiskt-sinnliga* förnimmelsernas värld, så möter dock vår *vilja* i den *andliga* världen inte något av det *motstånd*, som hämmar och begränsar den på jorden.

Vill vi att något skall *ske*, så räcker det med vår *vilja* för att det *skall inträffa*.

Det *inträffar* — förr eller senare beroende på vår *viljekraft* — och det sker *så* som vi *vill*.

Viljans skapande krafter allena får det som man *vill* skall *ske* att framträda i den *andliga* världen, och å andra sidan *försvinner* det som man tidigare ville utan något som helst spår, så snart viljan *förnekar* det, varför viljans makt här i sanning är på gränsen till "*allmakt*". . .

Det som i den *andliga* världen är uttryck för en *gemensam vilja* hos alla som medvetet lever det här beskrivna livet — som ett resultat av en *gemensam andligt-sinnlig* åskådningsform — låter sig dock lika

litet förändras eller förintas som den *fysiska* sinne-
världen.

Det finns emellertid även *andra* världar av *and-
ligt*-sinnlig åskådning: — världar med *fördunklade*
insikter och *missledda* viljor.

Det är världarna för dem som hamnat i det andliga
utan att kunna lösgöra sig från de jordiska
hjärnspökenas och tankekedjornas trånga fjättrar.

Oförmögen att i fullt medvetande höja sig till den
skapande andens *insiktsklara höjder*, skapar sig var
och en, som fångslats på detta sätt, en lägre ande-
sinnlig *skenvärld*, som liknar de föreställningar som
han var bunden vid redan på jorden — men hans viljas
skapelse äger inte något varaktigt bestånd.

Eftersom den ene vill *något annat* än den andre, så
förstör alltid den ene den andres verk.

Ändå vidmakthålls även sådana skenvärldar
många årtusenden igenom, såvida deras existens
grundar sig på *gemensamma föreställningar*, som
med stor troskraft under en lång tid fått styrka och
näring på jorden.

De omedvetna skaparna av dessa världar befinner
sig dock ständigt i strid mot sina vedersakare: — mot

alla viljekrafter som eftersträvar *andra* mål.

Ni vet inte hur mycken religiös intolerans, hur mycken nationell osämja och hur många andra tvister det finns på jorden som bara är *återverkningar*, framkallade av ursinniga försvarsstrider i de skenriken, som människan sedan urtidsdagar skapat sig i de *lägre* regionerna av andligt-sinnlig åskådningsform. — —

Allt, som människor med allvar *tror* eller *vill* här på jorden, alstrar i de lägre områdena för andligt-sinnligt förnimmande en med samma tro och vilja överensstämmande "värld", som förblir bestående så länge som denna tro eller vilja äger bestånd på jorden och sänder över troende eller viljande till detta område.

Allt det som på jorden *bekämpar* något annat är också fiende till detta andra i den skenbara uppfyllelsens värld, som det ovetandes själv skapar i dessa *andligt*-sinnliga områden, och det som *andligen* är i strid med något annat inverkar med sina fientliga krafter även på jordemänskligheten.

Genom växelverkan får fiendskap och hat näring på båda sidor.

Alla dessa speciella världar — dessa "strandriken" — går emellertid *under* en gång, även

om deras bestånd kan synas säkerställt för eoner!

Evigt bestånd har i det andliga blott *den* gestaltning av den andliga världen som härstammar från en av insikt genomlyst *evigt enad kollektiv vilja*, som inte *kan* förändras av något, ty i den är alla enskildas självbejakelsevilja *identisk* med den eviga *kärleken* som urgrund till oförgängligt vara. . .

Vi som lever i *det eviga*, säkra på vår evighet — vi bekämpar *inte någon* viljeriktning eller *någon* tro, även om den förefaller oss helt absurd eller förkastlig.

Vi behöver ej skydda vår andliga värld mot några som helst fiender, ty de som *skulle kunna* vara fientligt sinnade mot oss kan inte nå den värld i vilken vi lever.

Vad de än må ha hört om oss — vad de än må ha för åsikter och uppfattningar om oss — så vet de dock inte varifrån vårt vittnesbörd härrör och kommer inte att få reda på det så länge deras andliga blindhet består. . .

Deras mot oss fientliga *vilja* riktar sig således bara mot en *bild* som de *själva* har skapat — aldrig mot *oss själva* och *vår* andliga värld. —

Omätligt djupt under de fjällregioner, som är vårt

andliga hem, ser vi de *förgängliga* andliga världar, som *jordbunden* vilja skapat, och vi är ständigt beredda att befria det som *vill* låta sig befrias ur dem.

Ingen *kan* vi förlossa som inte med *ren* vilja och i det innersta *sann inför sig själv* fordrar det *högsta* och *ljusaste* av sig själv och orubbligt tror på den eviga *kärlekens* hjälp!

Nog så sällsynt är det med en vilja som yttrar sig på sådant sätt — nog så sällsynt insikten att man blott är berättigad till hjälp när man uttömt sin *egen* kraft. . .

Inte desto mindre *finns* sådan vilja och sådan insikt.

Även om många rop når oss, som bara visar sig vara feigt självbeklagande vid flykten från de egna förpliktelserna, så hör vi även *andra* som ropar, vilka sannerligen redan *uppfyllt* allt som måste fullgöras med *egen* kraft.

Dem allena kan vi befria ur de tidsbetingade villfarelsernas områden!

Framför allt annat som vi andligen förmår uträtta är ett sådant befrielseverk heligt för oss!

Vi känner ingen *större* glädje än att hjälpa någon av dem som strävar att höja sig över *sig själva* ut ur

mörkret och upp till *ljuset*. . .

De andra måste beträda en väg som inte skall beskrivas närmare här.

Även de blir förr eller senare varse, att deras andliga självskapade skenvärld *inte* är en värld som ger varaktig uppfyllelse.

Bitter och hård är denna insikt, och rik på törnen den stig, som då framstår som den enda framkomliga vägen till *ljuset*.

Eoner kan följa på eoner, innan den sökande åter når det första av de trappsteg, som leder honom upp till det eviga *ljuset* till en *varaktig* uppfyllelse av hans längtan — till hans *varas urgrund*. — — —

Allt det som jag här ger upplysning om skulle man kanske kunna betrakta som sällsamma dagdrömmar av en av sina fantasier ansatt ”mystiker”, och jag tar inte alls illa upp om människor i detta århundrade försöker värja sig mot mina ord på detta sätt.

Jag råder er dock att i *ert eget* intresse hellre uppfatta dessa upplysningar som en skildring av en man, som har mycket att berätta för er om fjärran länder, som ni själva ännu inte lärt känna.

Några av er tar kanske också anstöt av att få höra *något annat* än vad ni hittills fått höra av sådana som, förledda av illusioner, påstår sig ha beträtt andliga världar med vakna inre sinnen.

Här måste man betänka, att det för särskilda anlag och efter viss skolning förvisso kan vara möjligt för många människor att beträda de *lägsta* och *yttersta* områdena av det andligt-sinnliga förnimmandets omätliga rike, men att *ingen* når den *verkliga andens* ljusuppfyllda *innersta* rike som inte hör till de utsedda vårdarna av jordemänsklighetens hemliga andliga "arvegods".

Även de få, som anförtrotts detta arvegods och som blivit födda med denna kallelse, måste i alla tider först förvärva betydande andlig kunskap och praktisk förmåga under hög ledning, innan de efter årslång prövning äntligen befanns vara verkligt "beprövade". . .

Men de så kallade "seende" som med oförväget sinne tror sig ha rättighet att lägga fram "forskningsresultat på högre plan" för er som om det skulle gälla öppna områden för vetenskapliga undersökningar, är — *utan undantag* — människor som i *bästa* fall fått tillgång till en eller annan av de låga regioner, som jag har betecknat som det andligt-sinnliga åskådningssättets "strandriken".

Många av dessa bedårade berättar helt visst i god tro om ting, som de verkligen observerat i ett sådant "strandrike", eller som någon hädangången, som syntes dem vara en "mästare", visat dem i ohämmat självbedrägeri alstrat av illusionsberusad "säkerhet". —

Mer sällsynt än ni anar är verklig *autentisk* kunskap från vår värld i det andliga universum!

De, som understundom erhållit sådan kunskap, höll den för det mesta mycket hemlig och var rädda att profanera något heligt, om de prispå gav vad de fått erfarat åt mängden.

Autentisk kunskap har *alltid* kommit från oss *få*, såsom varande de *enda* som *kunnat* ge den.

Man gav dock informationen blott i *hemlighet* och blott till *enskilda*, som dag och natt bemödade sig om att vinna upplysning.

Alltför ringa blev emellertid skörden genom detta sätt att fördela utsädet, och därför får *hela världen* nu höra det som går att beskriva på mänskligt språk av vår erfarenhetskunskap.

Jag framträder inte alls såsom lärare för att väcka anspråk på att man skall skänka mig större förtroende

än vad som i allmänhet är vanligt bland rättskaffens människor.

Den kunskap som jag förmedlar här genom mina ord, ger jag av min *eviga andenatur*, och jag vittnar här om en andlig värld, i vilken jag lever med mina bröder i anden medan jag *samtidigt* delar livet med er på jorden, förpliktigad åt allt jordiskt och fjärran från att vilja undandra mig det.

Jag ger inte heller bara vittnesbörd om *min egen* insikt, utan det jag skriver är samtidigt alltid i andlig samklang med insikten hos dem, som är mina bröder i anden i egenskap av med mig förenade präster i evighetens tempel.

Jag hoppas att alla som läser dessa ord helt bortser från författarens yttre personlighet och blott frågar sig *i sitt eget hjärta*, om det finns överensstämmelse där med det som beskrivs här!

Hjärtats bifall kommer till en början bara att förnimmas svagt, om läsaren ännu lever i tankar och föreställningar, som påverkas av de lägre gränserikenas ande-sinnliga åskådningssätt.

Ju högre han har höjt sig över denna inflytelsezon, desto tydligare förnimmer han i sitt eget innersta sanningen i mina ord.

Den som, om också omedvetet, *medverkar i skapandet* av de nedre världarna i det andesinnliga gränsområdet och därigenom står under hämmande *återverkan* från sina självskapade föreställningsbilder, han känner förstås knappast någon längtan att befria sig ur sina egna band.

Likaså kommer alla, som anser det abstrakta *tänkandets* rike vara detsamma som *andens* rike, att bara ha ett leende till övers för uppfattningen att det i det andliga skulle finnas en värld av evig *uppfyllelse*, som uppvisar så många element från den *fysiska* företeelsevärlden.

Insikten, att varje *fysiskt*-sinnlig företeelsevärld, i stort som i smått, är en imitation av *andligt*-sinnliga företeelsevärldar, tycks vara alltför svår att nå. . .

Därför tror man sig också vara berättigad att utan prövning förvisa allt, som jag har att säga om dessa ting, till fablernas och de förhoppningsfyllda drömmarnas rike.

Ändå förändras inte i ringaste grad verklighetens faktiska struktur genom en sådan felbedömning. —

Om det inte vore för en mångtusenårig *vidskelpelse*, att andlig verklighet måste uppenbaras genom mekanismen för det logiskt riktiga tänkandet, så skulle den här av mig betygade verkligheten *för länge*

sedan varit upplåten och undanryckt varje tvivel!

Mycket närmare sanningen kommer *de gamla religionssystemens trosläror*, ty i deras rika förråd av bilder har ända till våra dagar bevarats mycket som bär tydliga spår av sådana som verkligen varit *medvetna på andra sidan*.

För den som även i våra dagar kan *tyda* dessa bildskrifters språk känns det säkerligen inte främmande att höra mig säga, att det inte finns någon annan verklig *evig "salighet"* för den oförgängliga människoanden än i andens innersta ljusalstrade värld med dess oändliga rikedom på *form* och *ursprunglig symbol* — med dess oändliga möjligheter till *uppfyllelse* av den högsta och renaste vilja. . .

De som emellertid har uppfattningen att människans självförnimmande *upphör* med jordekroppens död, låter sin ödesdigra villfarelse korrigeras först *efter* döden genom egen *erfarenhet!*

De sätter knappast värde på "*hjärtats bifall*", och trots allt skarpsinne upptäcker de inte, hur de för sig själva stänger av den enda väg, som redan *nu* och här i jordelivet skulle kunna leda dem till klar insikt.

Det är visst inte de sämsta, som av förment goda skäl anser den fysiska jordekroppens död vara identisk med ett *slutgiltigt förintande av medvetandet* —

men det är svårt att rycka dem loss ur deras villfarelse, då det skenbara håller dem så hårt bundna, att de betraktar den obestridliga kunskapen om *jordisk* förgängelse även beviskraftig i en sfär som lyder helt *andra* lagar. . .

Sant är, att den *jordesinnligt* fattbara människan är *förintad* för alltid genom sin jordekroppens död!

Vad som *lever vidare* är den av sig själv formade eviga *viljan*, sådan som den ända intill kroppens död *gestaltat sig i* den och *genom* dess krafter, och *medvetandet* som varseblir sig själv i denna viljeform, så som det uppfattade sig då det var *bundet till sinnena* ännu de sista ögonblicken av klart förnimmande i kroppen.

Både denna vilja och detta självmedvetande räcker sannerligen till för att kalla det efterföljande tillståndet ett "*fortlevande*", ty även det *jordiska* livet är ju blott en med sinnen förnimbar "*yttring*" av den genom sitt självformande bestämda eviga *viljan* och det därigenom bestämda *självmedvetandet*.

Med rätta värjer sig det förnuftiga tänkandet mot antagandet, att denna vilja eller det genom den formade viljan bestämda självmedvetandet genast efter jordekroppens död skulle lyftas upp till ett tillstånd av "evig lycksalighet" eller störtas ned till "eviga kval".

Det oförgängliga, som dessförinnan skapat sig uttryck i jordekroppen, "flyr" inte heller bort långt ovan molnen eller "till stjärnorna".

Det är endast en *åskådningsförändring* som inträder, och den eviga viljans medvetande, som *frigjorts* från det jordiska iakttagelsesättet, blir i stånd att iakttaga med sinnesorganen hos sin *andliga* kropp, som även i jordelivet var dess enda medel att nå *andlig* erfarenhet, vare sig denna erfarenhet varit rik eller ringa.

Det som först iakttages, sedan medvetandet dragits bort från de fysiska sinnesorganen, har jag redan ingående beskrivit i den *första* avhandlingen i den här boken.

Åskådningssättet är, trots alla specialformer som det omfattar, *detsamma* i alla *andligt-sinnligt* förnimbara världar, såväl i de *lägsta* som i andens *högsta*, *innersta* värld.

Olika är blott de *gestaltningar* som iakttages — olika är de individuella *insikternas klarhet* inom det område som kan förnimmas.

Ju högre denna insikt är, desto renare uppfattar sig den kristallklart *formade* eviga viljan i sitt självmedvetande såsom *skapare* av de synliga formerna ur

andlig substans — desto ljusklarare uppenbarar sig för medvetandet den eviga *verkligheten* som bär upp alla former av tillvaro.

Mot det ”*gestaltlösa*” strävar endast oklart formad, på sig själv ännu *icke säker* vilja. —

Men *klar*, stramt formad, i sig själv *befästad* evig vilja, som inbegriper *ordnande* efter *storlek* och *antal*, måste på *varje* nivå där den verkar leda till *gestaltning* i *synliga former*, och högsta lycka för den är att utforma sin egen skapelse till den *fulländning* som är möjlig. . .

Säkert känner varje verkligt skapande *konstnär* och även många andra ”*skapande*” på jorden en avlägsen *återglans* av denna lycka, men först på den *andliga* sidan av universum finner det som på jorden var en *föraning* sin *fullbordan*.

Därför är *viljans fostran* genom utnyttjandet av dess egen formningsdrift den *främsta* och *mest nödvändiga* andliga skolningen och det första steget på vägen som leder till den eviga världen i det innersta av anden.

Vi är i sanning närmare er än ni tror — ja, vi är hos er varhelst ni än är, ty det som i er är av *anden* har *sin eviga tillvaro* i den för oss upplåtta andliga världen,

fastän ni ännu inte är i stånd att känna er identiska med detta eviga andliga hos er själva.

Denna identitetskänsla kan ni inte uppnå förrän er eviga *vilja* har *fulländat* sig i laga ordning med rena och klara former.

Blott den som oavbrutet arbetar på att ta sig ut ur de dystra skymningsdimmor, i vilka dunkla begrepp om det andliga får honom att irra omkring, kan en gång uppnå det andliga ljusets klarhet, som är vår livsluft. —

Då kommer den sökande att förstå, att de tusentals "*frågor*", som han förgäves ställde sig redan vid *början* av vägen, först kan få ett absolut tillfredsställande *svar* vid *målet* för denna väg. —

Detta är skälet till att alla som visar vägen till det andliga ljuset först måste kräva att man "*tror*", vilket är en levande kraft som utlöser *impulsen till framåtskridande*.

"*Tron*" måste finnas *vid början* av vägen till evighetens tempel, ty "*vetande*" kan blott komma den till del som nått vägens *slutmål*.

Den som inte kan "*tro*" att han en gång skall nå detta mål, han kommer säkert inte att underkasta sig den *möda* som vägen innebär för honom, och den som

ryggar tillbaka för denna möda kan *inte* under *några* omständigheter komma till säkert ”vetande” i andliga ting redan här på jorden!

Sådant ”vetande” kan ni *uppnå*, även om ni *inte* skulle vara i stånd att fritt uppleva andens högsta riken redan under ert jordeliv.

Och den som blivit ”vetande” i *andliga* ting har sannerligen uppnått mer än om han tillägnat sig all vetenskap på jorden. . .

Han kommer att *känna igen sig själv* i oss, och förenad med oss kommer ljusets rike att bli hans eviga hem!

Man får emellertid inte tro, att *andligt* vetande blott kan vinnas av dem, som högmodigt inbillar sig stå över all världslig ”skolvisdom”!

Visserligen kan *andligt* vetande inte *vinnas* genom förståndsmässiga slutsatser, men det kan förvisso *hjälpa* förståndet att *uppenbara* mycket nytt. . .

Vetande i *anden* uppnås ej på samma sätt som världsligt vetande, och likaledes kan *förståndsmässig* kunskap om *jordiska* sammanhang inte uppnås på annat sätt än genom *förståndsarbete*.

Det som jordiskt förstånd lärt känna genom

jordesinnligt utforskande kan aldrig bli föremål för *ande-sinnligt* utforskande, och det kan aldrig föreligga en *motsägelse* mellan de båda slagen av kunskaper utom i det fall att den orsakas av bristande *uppfattningsförmåga*.

Först där allt "tänkbart" *upphör* är det möjligt att vinna kunskap *genom andligt skådande*: — *bortom* all jordemänsklig vetenskap!